

ONTAARDE OUDERS

Sarah Sluimer & Willem Bosch

Ontaarde ouders

Lebowski Publishers, Amsterdam 2016

De columns in de bundel *Ontaarde ouders* vormen een selectie uit de columns die Sarah Sluimer en Willem Bosch schreven in de periode oktober 2015-november 2016 voor de website Elle.nl en het tijdschrift *Elle*.

© Sarah Sluimer & Willem Bosch, 2016
© Lebowski Publishers, Amsterdam 2016
© Foto auteurs: Johan Fretz
Omslagontwerp en beeldbewerking: Riesenkind
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3531 7
ISBN 978 90 488 3532 4 (e-book)
NUR 400

www.lebowskipublishers.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Ezra

Inhoud

Ezra Teun Maria Bosch	9	Terras	97
Date Night	12	Vakantie	101
Stop Stop Stop	15	Antwerpen	105
Dragen	18	Parijs	110
Ziek	22	Dertig	114
Waterscheiding	25	Aaiverwarring	118
Foie Gras	28	Vliegen	121
Jan	31	Liegen	124
Crèche	35	Pasfoto's	128
Geweldig!	39	Curaçao	131
Huilen	43	Tandjes	135
Operatie	46	Jacqueline	138
Rollen!	50	Rock and Roll	142
Oppas	53	Ruzie	146
Hiërarchie	57	Ezra's <i>Best Of</i>	149
PlayStation	60	Moeder	152
Slapen	63	Stagiaires	157
Koningsdagen	67	Sea Aquarium	160
Ober	71	Knijpen	164
Vriendinnen	74	Veertig	167
Dood	77	Babyproof	171
Vlees	80	Date Night 2	174
Beste vriend	83	Lieve Sarah	178
Oester	86	Lieve Willem	181
Vaders	90		
Matriarchaat	93	Dankwoord	185

Ezra Teun Maria Bosch

Willem

Dit is de eerste keer dat ik het hardop uitspreek terwijl ik het typ. Ezra. Teun. Maria. Bosch. Vier namen, alle vier van jou, mijn zoon, en niemand weet ze nog, behalve je moeder en ik. Bosch naar mij, omdat je moeder een feministe is, en ik dat nodig heb. Maria naar katholiek gebruik, omdat je ergens vandaan komt. Niet uit Amsterdam. Of niet alléén. Maar uit het zuiden, tussen de varkens. Ze zeggen daar vèrekkes.

En Teun naar je opa. De vader van je moeder. Een man uit één stuk. Omdat je dat mag worden, als je dat wilt.

En Ezra naar niemand. Omdat we dat mooi vonden, en je die naam zelf moet invullen.

Nu gaat deze column naar Roos die werkt bij *ELLE* en me heeft gevraagd of ik dit stukje wil schrijven. Ze leest de titel en daarna de tekst en denkt: wat een leuke namen. Of niet. En eigenlijk is het oneerlijk want ze kent je namen dus eerder dan onze vrienden of onze ouders.

Nu ligt dit stukje bij de drukker en word je geboren.

Straks ligt *ELLE* in de winkel en ben je al meer dan vier weken oud. Ik weet hoe je eruitziet en hoe je ruikt en hoe je klinkt.

En je hebt dan al zoveel meegemaakt. Al zoveel mensen gezien, al zo vaak een klein beetje pijn gehad.

Nu ben je vijftien en lees je deze column die je vader schreef toen je nog niet eens geboren was. Nu besef je dat ik dit moment al vijftien jaar geleden voorzien had en daarom zo opgewonden deed, de hele ochtend al, en we lachen samen.

Want wij mogen elkaar. Jij en ik. Soms was je vervelend, en soms was ik moe. Soms was ik zo verdomd afwezig. Dan vond ik mezelf belangrijker. Dan vergat ik hoe je vriendjes heetten. Dan leek ik zo vreselijk veel op mijn eigen vader. Die ik ook zo mag. Die dan misschien al wel dood is.

Allebei je opa's, misschien wel. En een oma was al dood voordat jij kwam.

Nu zit ik weer aan de keukentafel en ben je minus twee maanden oud. Je bent je hele leven al bloot. Vroeger dacht ik dat het leven begon als je uit de baarmoeder kwam. Nu ben je al zo levend, sinds de eerste keer dat ik je voelde bewegen.

En daarna, bij de verloskundige, toen je de hartslagmeter uit de handen van de vroedvrouw schopte en ze riep: 'OEH!' En daarna: 'Dat heb ik nog nooit meegemaakt!' Toen voelde ik een trots die ik nooit eerder voelde. Eén waarmee ik de wereld in tweeën zou kunnen breken. Een trots die wil moorden.

Ezra. Ik huil echt veel, tegenwoordig. Bijna altijd als ik aan jou denk. Laatst op de fiets toen ik een of ander stom nummer hoorde. En net nog, toen ik dit schreef.

En nu weer, in het ziekenhuis, als ik je voor het eerst vast mag

houden. En nu je van het klimrek op je dikke kop valt. En nu, op vakantie in Frankrijk en ik zie je verliefd worden. En nu: je bent al twintig, al groter dan ik. En nu: als we elkaar voor het laatst zien. Want ook die dag gaat een keer komen. Hoe bizar dat ook klinkt.

En nu, Ezra. En nu. En nu. En nu.

Date Night

Sarah

We liepen de straat in. Onze jasmouwen schurkten zo nu en dan tegen elkaar. Verder zeiden we even niets, want we waren zenuwachtig. Na een paar minuten maakte Willem een grapje. Hij deed onze baby na. Dat deed hij heel vaak sinds Ezra de wereld in gekatapulteerd werd. Ezra klinkt in zijn imitaties zoals Adriaan van Dis. Net zoals de afgelopen weken moest ik ook nu veel te hard lachen. Ik bedoel: Willem is een grappige man, maar je kunt ook overdrijven. En dat deed ik nu al een maand gulzig. Steeds weer schreeuw ik van de lol om elke kleine verdraaiing van zijn stem, tot Willem op een gegeven moment zijn grollen staakt en me zowel glunderend als beduusd aan staart.

Het zal wel evolutionair zijn, bedacht ik. Binding met het vierdier door waarderende lokgeluiden. Ook herinnerde ik me dat ik ook zo om Willem lachte toen ik hem net kende. Ezra's komst had alles weer nieuw gemaakt, zoveel was duidelijk. We hadden het broertje van Willem en zijn vriendin, beiden verantwoordelijke artsen, gevraagd op te passen. Onze dikke baby had hen gracieus smakkend geaccepteerd. We gingen eerst eten en daarna naar de kroeg. Vroeger, toen we in Amsterdam-Oost woonden, gingen we elke dag uit drinken en zodoen-

de was ons leven een benevelde aaneenschakeling van grootse plannen en waanzinnige liefdesverklaringen.

Van de dertien maanden die we nu in de Jordaan woonden waren we tien maanden praktisch binnen geweest. De eerste negen maanden in het gezelschap van honderdvijftig films en een groeiende buik. De laatste maand in complete verbijstering om het feit dat ons fantasiekind er nu echt was en niet meer weg zou gaan.

‘De Jordaan weet nog helemaal niet wie wij zijn,’ mompelde Willem terwijl we op weg naar het restaurant langs café Nol slenterden, en dat klopte wel. Wat de Jordanezen zagen was het zoveelste tutkoppel met een gekke kinderwagen en een baan in de culturele sector. ‘We moeten vanaf nu elke week een keer uit,’ zei hij daarna beslist. ‘Dan vertellen we twintig jaar later aan mensen dat dat het geheim van onze relatie was.’

In het restaurant dronk ik twee glazen wijn. De randen van de wereld vervaagden. Ik vond woorden van overmoed en woeste gebaren die ik bijna een jaar vergeten was. We rolden door naar het café aan de overkant. We waren net zoals alle anderen daar. Kinderloos, jong, tijdens een reguliere avond in de kroeg die we allemaal morgen weer vergeten zouden zijn. We hadden het niet de hele tijd over de baby. Dat hadden ze ons verteld, dat we de hele tijd over de baby zouden praten. Dat we snel naar huis zouden willen.

Zoveel van dat soort clichés zijn niet waar. Of was ik nou een slechte moeder? Ik kwam er niet meer uit, maar dat gaf niet. Ik hoefde niet de hele tijd alles te weten. We dronken nog een beetje meer. Willem zei dat hij verliefder op me was dan ooit. Ik zei dat ik gelukkiger was dan ooit. Het was allebei waar, denk ik.

We gingen naar een andere kroeg en raakten in gesprek met

een groep mannen die allemaal jonge kinderen bleken te hebben. Ik liet een foto van Ezra aan onze nieuwe vrienden zien, zoals moeders horen te doen.

Willems broertje appte dat hij per ongeluk de enige gekolfde portie moedermelk door de gootsteen had laten verdwijnen. Plotseling daas zegen we neer op twee caféstoelen.

‘We hebben nergens kunstvoeding, geloof ik,’ zei ik. ‘Je moet nu stoppen met drinken,’ zei Willem. De groep mannen begonnen bevriende ouders in de stad te bellen voor poedermelk. Het schuldgevoel borrelde steeds heftiger in me op. Ik zag Ezra, vier weken oud, een verwijtende blik in zijn zwarte kraaloogjes. Ontaarde ouders waren we, die hun eigen zielige pleziertje boven zijn welbevinden stelden. ‘We pakken een taxi en gaan alle nachtwinkels af!’ zei Willem opeens erg daadkrachtig. ‘Laten we eerst maar even in de keukenkast kijken,’ zei ik mismoedig. Ik voelde me alsof ik drie dagen aan de coke had gezeten. Het was pas halfelf.

We sjokten naar huis. Er was nog poedermelk. We waren blij, maar het was de blijdschap van de zondaar die het schavot net is misgelopen. We hingen boven zijn bedje. Ik probeerde mijn wijnadem in te houden. Adriaan van Dis lachte naar ons en draaide met zijn handjes en voetjes. Willem en ik keken elkaar aan. ‘Beste avond ooit,’ zei hij.

En dat was zeker waar.

Stop Stop Stop

Willem

Toen Sarah een paar maanden zwanger was heb ik in een opwelling beloofd een maand vrij te nemen als het kind geboren zou worden. Ik heb dat eigenlijk zomaar gezegd, een maand, maar toen bleek al snel dat dat best wel lang was. Ik kreeg daar heel veel subtiële complimenten voor. En op een gegeven moment ga je dan zelf ook wel denken dat het eigenlijk heel bijzonder is. En dat je wel heel veel van je kind moet houden.

In mijn hoofd werden andere vaders steeds hopelozere min-kukels. Van die zwijgende horzels die na drie dagen kraamzorg weer naar hun werk hollen en niet het verschil weten tussen een hydrofiele doek en een wieglaken. Mannen wier vriendinnen hen eigenlijk niet alleen durven te laten met dat kind.

Sarah durfde dat met mij meteen.

Ik ben heel aanwezig, en maak de hele tijd herrie: ik hang boven die wieg, zing liedjes van Wim Sonneveld, prijs met groot misbaar de stinkende poepluiers. Dan til ik hem op en en doe ik alsof ik voor het eerst poep ruik en roep ik heel hard O MIJN GOD, WAT IS DIT?

Ik weet niet waarom ik zoveel kabaal maak.

Dat voelt goed.

En dan nog mag je jezelf als jonge vader soms *unprivileged* voelen. Het is de enige business waarin je als jonge blanke man niet het centrum bent. Waar jouw inbreng een gunst van vrouwen is, in plaats van vanzelfsprekend. Maar dat verandert snel. Van de verloskundigenpraktijk tot het consultatiebureau weten ze allang: de vaders horen er ook bij. Niet die arme vaders vergeten. Dus vragen ze consequent: en hoe is het met papa? Slaap jij nog goed? Het is voor jou ook heftig, hè?

Ondanks al die hartelijke aandacht vindt Sarah nóg de tijd om mijn – weliswaar vanzelfsprekende! – toewijding te prijzen. Zelfs als ik met tien ongefundeerde suggesties kom terwijl de baby het huis bij elkaar krijgt: ‘Ja Willem, krampjes, ja, dat zou het ook kunnen zijn.’

Tot ik op een zaterdagochtend al drie uur met hem op de bank zit zodat Sarah een beetje bij kan slapen en hij maar niet ophoudt met huilen. Ik heb hem op schoot, daarna in de Maxi-Cosi, en ik wieg hem op en neer – het is meer een soort duwen. Eerst fluisterde ik nog: ach jongen toch, stil maar, stil maar. Maar nu is dat veranderd in een steeds jachtiger klinkend: stop stop stop stop stop stop.

En die baby maar schreeuwen.

Tot Sarah op de drempel staat en ziet dat ik het niet héél erg onder controle heb, de baby van me overneemt en hem zachtjes wiegt. Ze zegt: waarom pak je hem niet gewoon vast? Dan stopt ie toch meteen?

Ik word woedend natuurlijk.

Ik schiet overeind, en roep dat ik alles onder controle heb, waar ze zich mee bemoeit, storm naar de keuken, waar ik met de moed der wanhoop er nog uitstoot: ‘Jij bent geen haar beter

dan al die andere moeders die eigenlijk vinden dat hun mannen er voor spek en bonen bij zitten.'

Een paar minuten later kom ik wat beteuterd de slaapkamer binnen waar Ezra borstvoeding krijgt en ik mijn inmiddels vertrouwde stokpaard opzet: ze moet weten hoe lastig het is om je soms zo nutteloos te voelen. Als vader. Dat ik ook maar onzeker ben, dat ze daar ook eens aan moet denken.

Waarop Sarah de baby verlegt op haar schoot en met alle liefde tegen me zegt: 'Ja maar Willem, we hebben het constant over jouw onzekerheid. Het gaat de hele dag eigenlijk nergens anders over.'

Superdodelijk is dat.

Dragen

Sarah

Hij is de hele dag al aan het miemelen, dus besluit ik met Ezra naar buiten te gaan en daarmee meteen de splinternieuwe ergonomische draagzak uit te proberen. We hebben hem gekocht in de peperdure babywinkel aan de Haarlemmerdijk. Willem vindt het eigenlijk maar een stom ding. ‘Eerder voor skaters,’ zegt hij, waarmee hij eigenlijk doelt op gezonde Hollandse jonge ouders met frisse gezichten en een totaal gebrek aan joie de vivre. Hij vindt het veel chiquer onze zoon in een karretje voort te duwen.

Maar ik zie er wel iets Parisiens in, zo’n klein buideltje liefde nonchalant om je buik gewonden. M’n nieuwe cameljas eroverheen gevouwen, zwarte zonnebril op en ik kan de wereld in alsof er acht weken geleden niets gebeurd is dat mijn sexappeal eventueel zou kunnen ondermijnen. Ezra als snoezige *asset* om af en toe aan vertederde winkelbediendes te showen, terwijl ik jurkjes aftik alsof ik vanavond zomaar even een feestje in kan rollen.

Willem helpt me een beetje met het ombinden, maar niet te veel. Ik moet het ook alleen kunnen. Ik klik de band om mijn middel vast en pak Ezra. Ik druk hem tegen me aan. Hij piept.

Het piepen wordt huilen. Ik duw zijn speen in zijn mond. Hij spuugt hem uit. Ik trek de stof nog wat strakker en probeer hem achter in mijn nek vast te klikken. Gaat niet. Ezra spartelt en begint zowaar te grommen. 'Hou je ellebogen dicht bij elkaar,' zegt Willem. 'Wat is dit voor ontwerp?' zeg ik paniekerig. En daarna: 'Help.'

Willem klikt de laatste klikker vast. Ik kijk in de spiegel en zie vooral een heel erg grote stofbult met heel veel overbodige drukknopjes en hengseltjes. Ik lijk wel weer veertig weken zwanger.

Ezra steekt tot aan zijn middel uit de zak. Dat kan niet de bedoeling zijn. Hij wringt nog steeds. 'Duw hem er verder in,' zegt Willem. Maar Ezra heeft zijn benen stijf gestrekt, als de zenuwlijer van een tante Sidonia die hij soms kan zijn.

'Als ik ga lopen zakt hij vast wel in elkaar,' zeg ik vertwijfeld.

'Ik moet nu Skypen,' zegt Willem.

Dan ga ik maar.

In het trappenhuis blijkt dat ik niet over de zak heen kan kijken en daarom niet weet waar ik m'n voeten neerzet. Als een bejaarde kreupel ik langzaam naar beneden en denk woedend aan de moedermaffia die me vertelt dat 'dragen over de hele wereld the way to go is als je je kindje een veilig gevoel wil geven'. Die vrouwen met hun co-sleeping en baby-yoga, ze zouden het liefst die baby weer terug in hun buik willen proppen. Ik haat ze.

Buiten hompel ik richting winkelstraat. Nu niet jezelf laten kennen Sluimer, denk ik, en ga de eerste de beste doodstille modezaak in. Ik hoor Ezra zwaar hijgen. Hoe kan dat? denk ik. Volgens de draagconsulente draait het kindje zijn hoofd altijd zo dat hij prima kan ademen. Misschien is Ezra niet helemaal goed in zijn bovenkamer en blijkt dat nu, denk ik

koortsachtig terwijl het hijgen het ‘Kan ik u ergens mee helpen?’ overstemt. Ik probeer zijn hoofd een beetje te draaien, maar hij werkt niet mee. God, wat warm ook, zo’n zak aan je lijf. De vlammen slaan me uit. Gaat dit wel goed? Ik tuur in de zak en zie dat zijn neus een soort van vrij is. Hij voelt loeiheet aan. Zijn haren plakken sliertig op zijn hoofd.

Dan maar door naar de Blokker, want ik moest nog een doos hebben voor de kinderkleertjes die nu al weer te klein zijn. Ik koop een enorme plastic bak en loop nu met een oranje Blokkertas door de straat. Mijn jas zit slordig dichtgeknoopt. Mijn zonnebril hangt scheef in mijn haar.

Ezra slaapt inmiddels. Of, slaapt... Een diepe, wanhopige coma is het in de hoop dat dit maar allemaal snel over mag zijn.

Ik begin me zo’n beetje terug richting huis te bewegen, al doe ik net alsof ik gewoon superrelaxed de etalages bekijk. Ik ga nog een winkel in waar ik praktisch ongezien een jurkje koop dat ik ongetwijfeld over zestien lagen Spanx zal moeten dragen. Ik zie moeders ontspannen met wagens flaneren. De baby’s blozend van de kou, met grote ogen die me verwijtend aankijken om wat ik hun medebaby aan doe. Ik kijk in de zak. Ezra is knalrood en verfrommeld. Zijn ogen stijf dicht geknepen. De plastic Blokkertas ramt tegen een amsterdammertje. Ik verlies mijn evenwicht en donder praktisch met baby en al over de kasseien.

Zo is het genoeg. Ik begin nu harder te lopen, al is het eerder waggelen. De zak is steeds lager komen te hangen. Ezra’s bovenlijf schommelt heen en weer, iets te hard. Bijna thuis. Ik dender de trappen op en vervloek Willem dat hij me niet even tegemoet komt om de tas over te nemen.

In de woonkamer frommel ik Ezra uit de zak. Hij kijkt me uiterst verdrietig aan.

Hij lijkt op een bejaarde visser die zojuist ternauwernood zijn schip met windkracht tien de baai in heeft weten te loodsen. Even denk ik: misschien heeft dit wel geholpen. Ik zie voor me hoe ik een paar uur rust krijg, mijn nieuwe jurk pas, misschien wel iets kan schrijven. Maar dan trekt hij zijn bovenlip op. 'Huuuuu' klinkt het. Ik stroop de zak af.

Morgen blijven we binnen.